

تعبیر معنایی نام آواهای فارسی بر مبنای الگوهای ساخت واژی

راحله گندمکار *

بنفشه مسگری **

چکیده

در پژوهش حاضر، با هدف ارائه تحلیلی پیکربنیاد در باب ارتباط میان تعبیر معنایی نام آواهای زبان فارسی و ویژگی ساخت واژی آنها، تمام نام آواهای ثبت شده در فرهنگ نام آواها در زبان فارسی (۱۳۷۵)، که برابر ۲۵۷۰ مدخل بوده است، بررسی شده و با تحلیل ساخت واژی و معنایی آنها، نام آواهای دوگان ساخت فارسی، شامل تکرار کامل نافزوده، تکرار کامل افزوده میانی، تکرار کامل افزوده پایانی، تکرار کامل پژواکی، و تکرار کامل پژواکی افزوده، تحت بررسی قرار گرفته است. نتایج تحلیل داده ها نشان می دهد، فرایند تکرار ساخت واژی پژواکی برای «تأکید و برجسته سازی» معنی نام آواها به کار می رود؛ مفهوم «تداوم پیوسته» از طریق تکرار کامل نافزوده شکل می گیرد؛ نام آواهای دربردارنده معنی «تداوم ناپیوسته»، افزون بر بهره مندی از ساختار دوگانی، دارای همخوان های انسدادی در فاصله بین دو تکرار صورت نام آوا هستند؛ معنی «تداوم به همراه سایش و کشیده شدن»، با استفاده از شیوه تکرار کامل افزوده میانی «و» یا «ا» صورت بندی می شود؛ و ویژگی معنایی «خفیف و جزئی» بودن نام آواها با تکرار کامل ساخت واژه و انتخاب همخوان هایی با شیوه تولید سایشی یا انسایشی صورت می پذیرد؛ صورت ساخت واژی تکرار پژواکی افزوده میانی «و» نیز برای افاده معنی «تعدد و کثرت» استفاده می شود؛ و در نهایت، تأکید بر «شدت صدا یا عمل» از طریق شکل ساخت واژی مشتق پسوندی صورت می گیرد و به گروه تکرار ساخت واژی تعلق ندارد.

کلیدواژه ها: نام آوا، نام آوا واژه، ساخت واژه، تکرار، تعبیر معنایی.

* استادیار زبان شناسی دانشگاه علامه طباطبائی (نویسنده مسئول) r.gandomkar@atu.ac.ir

** دانشجوی دکتری زبان شناسی دانشگاه علامه طباطبائی banafsheh.mesgari@gmail.com

تاریخ دریافت: ۱۴۰۰/۶/۸ تاریخ پذیرش: ۱۴۰۰/۷/۳

دوفصلنامه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه خوارزمی، سال ۲۹، شماره ۹۱، پاییز و زمستان ۱۴۰۰، صص ۲۳۷-۲۶۰

Semantic Interpretation of Persian Onomatopoeic Words Based on Word Formation Patterns

Raheleh Gandomkar*

Banafsheh Mesgari**

Abstract

The current paper aimed to conduct a corpus analysis of the relationship between Persian onomatopoeic words and their morphological meanings. All onomatopoeic words listed in *The Dictionary of Onomatopoeic Words in Farsi* (1996) were analyzed. The analysis of the morphological structure of 2570 onomatopoeic words suggests that there is a correlation between echo duplication and the concept of emphasizing. Partial reduplication indicates the continuance of the meaning of words. Total reduplication of words with a final plosive consonant represents the discontinuance of the meaning of onomatopoeic words. Double reduplications that use an interfix carry on the impression of friction. The reduplicated words that have fricative or affricative consonants suggest the idea of slight events. Echo duplication containing the interfix “va” constructs plurality and multitude. Contrary to the findings of previous studies, the intensity accompanies derivation and not reduplication. The data also suggests that Persian onomatopoeic words use phonetic as well as morphological tools to construe the meaning.

Keywords: onomatopoeia, onomatopoeic word, morphology, reduplication, semantic interpretation.

*Assistant Professor in Linguistics at Allameh Tabataba'i University, (Corresponding Author) r.gandomkar@atu.ac.ir

**PhD Candidate in Linguistics at Allameh Tabataba'i University, banafsheh.mesgari@gmail.com

۱. مقدمه و بیان مسئله

از دیدگاه زبان‌شناختی، ارتباط قراردادی بین صورت یک نشانه زبانی و معنی آن، یا به عبارتی، ارتباط لفظ و معنی، مدت‌هاست پذیرفته شده است، اما ارتباط بین صورت و معنی گروهی از واژه‌های رایج در هر زبان چیزی بیش از رابطه قراردادی مرسوم بین واژه‌هاست. به عبارت دیگر، با آنکه در تمام زبان‌ها نشانه‌های قراردادی برای اشاره به مفاهیم مختلف، نظام زبان را تشکیل می‌دهند و رابطه بین این نشانه‌ها و مفاهیم موردنظر صرفاً در قالب قراردادی همان نظام معنی‌دار و قابل فهم است، گروه تقریباً کوچکی از نشانه‌ها هستند که در دسته نام آواها طبقه‌بندی می‌شوند و مشهودترین ویژگی آنها رابطه‌ای احتمالاً انگیزه‌میان صورت زبانی آنها و معنی‌شان است. به نظر می‌رسد که نام آواها صورت تکامل یافته آن دسته از صداهایی هستند که انسان اولیه با تقلید از صداهایی ساخته که در جهان خارج تولید می‌کرده است. در واقع، این احتمال مطرح است که انسان اولیه زبانش را با تقلید صداهای اطراف پدید آورده است و این زبان مجموعه‌ای از نشانه‌های طبیعی را دربرمی‌گیرد (صفوی، ۱۳۹۹)؛ برای مثال، ارتباط میان صورت زبانی «شیر» و مفهوم «ابزار کنترل خروج آب» قراردادی است و به همین دلیل آموختن آن نیازمند آموزش دیدن است، اما برحسب سنت مطالعه نام آواها، ارتباط میان صورت زبانی «شُرْشُر» و مفهوم «ریزش آب»، فارغ از آموزش و قرارداد، قابل درک می‌نماید. همین ویژگی جالب توجه نام آواها، که در زمینه ارتباط دال و مدلولی نشانه‌های زبانی نسبت به اغلب واژه‌های زبان رفتاری متفاوت دارند، از دیرباز در کانون توجه قرار گرفته است. با اینکه می‌توان، به لحاظ حسی، نوعی رابطه مبتنی بر شباهت میان صورت و معنی نام آواها در نظر گرفت، این مطلب به معنی آن نیست که نام آواها در زبان‌های امروزی جنبه طبیعی دارند. سوسور، پدر زبان‌شناسی جدید، به‌ویژه بر قراردادی بودن این نشانه‌ها تأکید کرده است. البته، این احتمال نیز وجود دارد که انسان‌های نخستین صدای یکسانی در جهان خارج را به شکل‌های گوناگون تقلید کرده باشند. از افلاطون و ارسطو تا سیویه، و از وورف^۱ تا یسپرسن^۲ نام آواها و ارتباط صورت و معنی آنها در کانون توجه بوده است.

بر مبنای برخی نظریات، ارتباط طبیعی میان صورت زبانی و مصداق واژه‌ها، مبنای شکل‌گیری زبان و منشأ اولیه آن شناخته شده و به همین دلیل، بررسی آن از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است. با وجود این، در توصیف و تبیین دقیق آنچه نام آوا خوانده می‌شود، چه در

میان شاعران و اهالی ادبیات و فرهنگ‌نویسان، و چه در میان صاحب‌نظران حوزه‌های تخصصی مانند زبان‌شناسان، اتفاق نظر چندانی وجود ندارد. برای نمونه، هاکت^۳ (۱۹۶۳: ۱۸) نام‌آواها را واژه‌هایی می‌داند که «همان‌گونه تلفظ می‌شوند که در جهان خارج به گوش می‌رسند»؛ مانند «میو» برای صدای گربه، یا «چک‌چک» برای صدای فروافتادن قطره‌های آب، درحالی‌که هینتون^۴ (۱۹۹۵: ۱۰-۱۱)، نام‌آوا را واژه‌ای معرفی می‌کند که کارکردهای مختلفی دارد؛ نظیر: ۱. تقلید صدا («واق‌واق» برای صدای سگ)، ۲. بیان حالتی درونی («گزگز» برای عضوی که مدت زیادی را کد مانده است)، ۳. بیان آواهای مربوط به ارتباط اجتماعی، ۴. صداها مرتبط با مفاهیم و فعالیت‌هایی مانند حرکت و...، و ۵. نشانگرهای دستوری و گفتمانی‌ای مانند آهنگ، درنگ یا مکث.

همین اختلاف‌نظرها نشان‌دهنده اهمیت انجام پژوهشی جامع و چندجانبه در باب نام‌آواهاست؛ پژوهشی که جای خالی آن، به‌ویژه در حوزه نام‌آواهای زبان فارسی، به‌شدت به‌چشم می‌خورد. بر همین اساس، پژوهش حاضر با بررسی تمام نام‌آواهای موجود در فرهنگ نام‌آواهای فارسی در پی پاسخ به این پرسش‌هاست: ۱. تعبیر معنایی نام‌آواهای ساخته‌شده با انواع شیوه‌های دوگان‌سازی، به چه طبقات معنایی قابل تقسیم‌اند؟ ۲. هر کدام از انواع شیوه‌های ساخت واژه مانند تکرار کامل نافزوده، تکرار کامل افزوده میانی و تکرار پژواکی چه تأثیری در تعبیر معنایی نام‌آواهای فارسی دارند؟ ۳. ابزارهای مورد استفاده زبان فارسی برای تعبیر معنایی نام‌آواها کدام‌اند؟

۲. مفاهیم پژوهش

۲.۱. نام‌آوا

نام‌آوا عبارت است از یک واژه یا گروهی از واژه‌ها که کارکرد اولیه آن توصیف صدا، حرکت و احساسات است (ساساموتو،^۵ ۲۰۱۹: ۱). در کنار این تعریف آشنا و عمومی از نام‌آوا، چهار عبارت تخصصی دیگر برای تفکیک انواع نام‌آواها وجود دارد که توجه به آنها می‌تواند گستره متفاوت نظری در این موضوع را روشن کند. به‌جز نام‌آوا که توضیح داده شد، «لفظ نمادین آوایی»^۶ اصطلاحی بسیار عمومی است که برای اشاره به هرگونه ارتباط شمایل‌گونه^۷ میان صدا و معنی آن به‌کار می‌رود. «اندیشه‌آوا»^۸، درعین‌حال که برای نمایش صدا استفاده

می‌شود، شامل اشاره به رفتار، رنگ، بو، فعالیت، حالت، یا شدت نیز می‌شود (همان، ۱)؛ مانند اندیشه‌آوای «زُقُزُق» که برای بیان احساس درد در یک بخش بدن یا جای زخم به کار می‌رود. «نام آواهای متداعی»^۹ نیز گروهی هستند که به جای ارتباط مستقیم با صورت آوایی، به کمک یک واسطه با مصداق ارتباط پیدا می‌کنند. در این دسته از نام آواها، واژه با مصداق خود ارتباطی ندارد، بلکه به صدایی اشاره دارد که آن مصداق تولید می‌کند. نام آوایی چون «کلاغ» یا «جیرجیرک» که برای اشاره به حیوان تولیدکننده صدا به کار می‌روند، به گروه نام آواهای متداعی تعلق دارند. «نام آواهای بیانگر»^{۱۰} آن دسته از واژه‌ها هستند که در آنها میان مفهوم با میزان انرژی‌ای که سخنگو در هنگام تولید نام آوا صرف می‌کند نوعی ارتباط وجود دارد؛ برای مثال، در این دسته از نام آواها می‌توان به تفاوت انرژی مصرفی برای تولید دو کلمه *slothful* و *nimble* در انگلیسی اشاره کرد که اولی همخوان‌های بیشتری دارد و مدت زمان تولید و انرژی مصرفی برای بیان آن بیشتر است، در حالی که دومی همخوان‌های کمتری دارد و با داشتن واژه $I/4$ ، در زمان کوتاه‌تر و با انرژی کمتری تولید می‌شود. به نظر می‌رسد که انرژی و زمان مصرفی سخنگو برای تولید این واژه‌ها به نوعی معنی و محتوایی را بیان می‌کند که به آن اشاره می‌کنند (بردین، ۱۱، ۱۹۹۶: ۵۶۰-۵۶۷).

در کنار چنین تمایزاتی، توجه به رابطه شمایل گونه میان صورت نام آوا و مفهوم آن نیز از دیگر جنبه‌های مهم در مطالعه نام آواهاست. رابطه شمایل گونه نام آوا و مفهوم آن ممکن است مستقیم^{۱۲} یا غیرمستقیم^{۱۳} باشد. اولین شکل و معروف‌ترین نحوه شمایل گونگی آوایی را باید «شمایل گونگی مستقیم» نامید که در آن، صورت واژه تقلید مستقیم صدای موردنظر است، به گونه‌ای که با شنیدن آن، اصل صدای طبیعی در ذهن شنونده یادآوری شود (ماسودا، ۱۴، ۲۰۰۲: ۵)؛ برای مثال، وقتی در یک نام آوا صدای یک پرند یا حیوان دیگر شبیه‌سازی می‌شود، شمایل گونگی آوایی مستقیم صورت گرفته است، مانند «کوکو»، «میومیو» و «واق واق» که صدای شنیده شده در طبیعت را تقلید می‌کند. نام آواهای شناخته زبان عموماً جزء این دسته‌اند و سخنگویان زبان این واژه‌ها را به راحتی نام آوا می‌نامند.

محیی‌الدین قمشه‌ای (۱۳۹۰: ۴۸) انواع واژه‌هایی را که بر مبنای شمایل گونگی آوایی مستقیم ساخته می‌شود، به دو دسته عمده تقسیم کرده است: دسته نخست، شامل گروهی از نام آواهاست که از لحاظ ساخت بر ویژگی‌های ساخت واژی کلمه در زبان موردنظر منطبق

است و از آنجاکه از الگوهای ساخت‌واژی تبعیت می‌کند، صورت حاصل به‌عنوان یک واژه در زبان پذیرفته می‌شود. این گروه از کلمات که به طبقه «شمایل‌گونه آوایی مستقیم واژگانی» تعلق دارند، مانند هر واژه دیگری از زبان در جمله نقش‌آفرینی می‌کنند؛ بنابراین، گاهی می‌توانند طبق قواعد زمانی فعل صرف شوند، گاه می‌توانند پایه‌ای برای تکواژهای اسم‌ساز یا صفت‌ساز باشند، و گاه همچون قید در جمله به‌کار می‌روند که در این حالت، گروه جدیدی از نام‌آواها به نام «نام‌آواژه» را شکل می‌دهند؛ مانند ساخت صفت «هاف‌هافو» از نام‌آوای «هاف‌هاف». در مقابل، نام‌آوایی که بر مبنای ویژگی شمایل‌گونه‌ی مستقیم غیرواژگانی ساخته شده‌اند، به لحاظ ساخت تابع قواعد ساخت‌واژی زبان نیستند و نمی‌توانند در فرآیندهای صرفی مشارکت کنند. نام‌آوایی مانند «قیژژژژ» را، که برای نشان‌دادن صدای ادامه‌دار کشیده‌شدن لاستیک روی زمین استفاده می‌شود، باید نمونه‌ای از شمایل‌گونه‌ی مستقیم غیرواژگانی دانست؛ زیرا در عین تقلید مستقیم صدای شنیده‌شده، برای مثال، ناقص قواعد ساخت هجایی زبان فارسی است و در حالی که تعداد همخوان‌های پایانه هجا در این زبان حداکثر می‌تواند سه همخوان باشد، این نام‌آوا از الگوی CVCC تبعیت نمی‌کند و بعد از هسته، یعنی V، پنج همخوان «ژ» در آن به‌کاررفته است. این دسته از نام‌آواها، از نظر اتریج^{۱۵} (۱۹۸۸: ۱۳۶)، صرفاً با هدف تقلید صدای موردنظر ساخته می‌شود و در پی ایجاد هیچ‌کدام از اجزای کلام نیست. در مقابل، از دید فون هومبولت^{۱۶} (۱۸۳۶) در شمایل‌گونه‌ی آوایی غیرمستقیم، نام‌آوای موردنظر، به‌جای تقلید مستقیم از صدای شنیده‌شده در طبیعت، تأثیر شنیداری آن صدا را در ادراک شنونده بازسازی می‌کند (مولر و همکاران، ۲۰۱۷). در این حالت، به‌جای خود صدا، اثر آن در واژه ترسیم می‌شود؛ برای مثال، حس درد، حرکت، شادی، یا حتی ویژگی‌هایی مانند رنگ، جنس، لطافت، زبری یا نرمی، و دوری یا نزدیکی است که در نام‌آوا بازنمایی می‌شود. از جمله این نام‌آواهای غیرمستقیم می‌توان «گزگز» را نام برد که برای نشان‌دادن احساس خواب‌رفتگی عضوی از بدن کاربرد دارد یا «درشت» که نشان‌دهنده بزرگی شیء است. صفوی این دسته از نام‌آواها را در گروه نام‌آواهای صدانامقید دسته‌بندی می‌کند که بر وضعیتی بی‌صدا دلالت دارند. در این گروه، واژه‌های دیگری نظیر «مورمور»، «قیلی‌ویلی» و جز آن قرار می‌گیرند (صفوی، ۱۳۹۹: ۷۹). بدیهی است، از آنجاکه

این دسته از واژه‌ها تقلید مستقیم صدای طبیعی نیستند، مردم کمتر آنها را نام آوا می‌دانند و شناسایی آنها در گرو دانش تخصصی درباره نام آواهاست.

۲.۲. ساخت واژه

نام آواها در زبان‌های مختلف از نظر ویژگی‌های ساخت واژی نیز بسیار مورد توجه قرار گرفته‌اند. داشتن ساخت ساده، عموماً، مبتنی بر تکرار یا دوگان‌سازی^{۱۷} با شیوه‌های مختلف، از ویژگی‌های رایج در نام آواهاست. مطالعات مختلف نشان‌دهنده رواج دوگان‌سازی و تکرار در ساخت واژه نام آواهاست که هم تحت تأثیر ویژگی شمایل‌گونه‌ی ساخت نام آواها تعبیر می‌شود، و هم سبب سهولت یادگیری آنهاست؛ برای مثال، رانگروسوان^{۱۸} دوگان‌ساخت‌بودن یا استفاده از فرآیند تکرار را در ساخت واژه نام آواها یکی از ویژگی‌های جهانی نام آواها می‌داند (محبی‌الدین قمشه‌ای، ۱۳۹۰: ۹۱). ماهوتیان اندیشه آواهای فارسی را «نام آواهای تک‌هجایی مکرر» می‌داند که به صورت اسم و صفت به کار می‌روند یا با استفاده از همکردهای سبکی چون «کردن» یا «زدن» کارکرد فعلی می‌یابند (ساسلی، ۱۳۹۰: ۵۹). مطالعات ویمن^{۱۹} (۱۹۷۸) نشان‌دهنده آن است که نام آواها به لحاظ ساخت واژی عموماً یا دوگان‌ساز هستند یا ساخت هجایی باز دارند.

تحلیل ساخت واژی نام آواها از نظر اجزای تشکیل‌دهنده آن نیز مورد توجه قرار گرفته است؛ برای مثال، الگوهای ساخت نام آواها در فارسی به چهار گروه «ساخت منفرد»، «ترکیب اضافی تکراری»، «ترکیب اضافی با واو عطف» و «ترکیب عطفی با الف میانجی» تقسیم شده است (قاسمی، ۱۳۷۷: ۴۹-۵۰) که هریک از این ساخت‌ها به استفاده در ساحت‌های معنایی خاص و افاده معنایی مختص خود تمایل دارند؛ برای مثال، نام آواهایی که فاقد حالت اضافی‌اند و به صورت منفرد به کار می‌روند، عموماً صداها یا ناگهانی، منقطع، یگانه و ناپیوسته را بیان می‌کنند. از این نام آواها می‌توان به مثال‌هایی چون «گرمب»، «تق» و «پِر» اشاره کرد که نشان‌دهنده صداها یا ناگهانی و غیرمنتظره هستند. در مقابل، نام آواهایی که در ساخت واژه خود دارای اجزاء تکرارشونده هستند، نشان‌دهنده نوعی استمرار و تداوم‌اند؛ برای مثال، برای نام آواهای گروه اول می‌توان به «گرمب گرمب»، «تق تق» و «پِر پِر» اشاره کرد که همگی حاکی از نوعی تداوم صوتی هستند. از نمونه نام آواهایی که دارای ساخت اضافی به کمک واو عطف هستند، می‌توان به «قاروقور»، «فش و فش»، و «هارت و پورت» اشاره کرد. در این حالت، به لحاظ

ساختی، جزء دوم در بیشتر موارد صورت تغییر شکل یافته جزء اول است. با وجود این، از نظر معنایی کماکان عنصر تداوم در صدای تولید شده به ذهن متبادر می‌شود. در نهایت، از نام‌آوایی که به کمک اضافه شدن الف میانجی به میان دو جزء ساخته می‌شوند، می‌توان به «چکاچک» و «هپاهوی» اشاره کرد.

در پژوهش حاضر، با نظر به چنین پیشینه‌ای و بر مبنای الگوی واژه‌سازی شقاقی (۱۳۹۲)، نام‌آوای فارسی با توجه به الگوهای ساخت‌واژی اشتقاق، ترکیب، ترکیب و اشتقاق، تکرار کامل نافزوده، تکرار کامل افزوده میانی، تکرار کامل افزوده پایانی، تکرار ناقص پیشوندی، تکرار ناقص پسوندی، تبدیل صفر، کوتاه‌سازی، پسین‌سازی، اختصار، سرواژه‌سازی، آمیزش و قرض‌گیری بررسی می‌شوند. مطابق الگوی مورد نظر، «اشتقاق» عبارت است از افزودن وند اشتقاقی به پایه واژگانی یا دستوری، مانند ساختن صفت «نادان» با روش افزودن پیشوند «نا» به بن فعلی «دان». فرآیند «ترکیب» شامل ساخت واژه تازه با استفاده از دو یا چند تکواژ آزاد است، خواه این تکواژها واژگانی باشند و خواه دستوری؛ مانند ساخت واژه جدید «کتابخانه» که از کنار هم قرار گرفتن دو واژه آزاد «کتاب» و «خانه» ساخته شده است. فرآیند «ترکیب و اشتقاق» یکی از شیوه‌های واژه‌سازی است که در آن، هردو فرآیند ترکیب و اشتقاق نقش دارند؛ مانند ساخت «کفشدوزک» که حاصل افزودن دو تکواژ آزاد «کفش» و «دوز» و پسوند «-ک» است. «تکرار» یا ساخت‌واژه مکرر، که در دستور سنتی اتباع نامیده می‌شود، شیوه‌ای است که طی آن واژه تازه با تکرار کامل پایه یا بخشی از آن شکل می‌گیرد که خود انواع مختلفی دارد؛ مانند ساخت «تق‌تق» که با دوبرار تکرار نام‌آوای «تق» ساخته شده است. «کوتاه‌سازی» روشی است که بر حسب نیاز کاربران زبان برای افزایش سرعت گفتار و نوشتار و نیز همسو با اصل کم‌کوشی زبانی از آن استفاده می‌شود و طی آن سخنگویان با کوتاه کردن واژه‌های موجود واژه‌ای جدید می‌سازند؛ مانند آنچه در ساخت «ص» به جای عبارت «صلوات‌الله‌علیه» رخ داده است. «پسین‌سازی» ساخت واژه تازه به شیوه کاستن بخشی از واژه اولیه است که عموماً بر مبنای شباهت ظاهری و نوعی قیاس صورت می‌پذیرد، مانند کاربرد «تومات» به جای «توماتیک». «اختصار» به کاربرد حروف نخست نام‌های طولانی است که به شکل‌گیری واژه‌ای تازه منجر می‌شود، مانند «ر.ک» به جای عبارت «رجوع کنید» و چنانچه این واژه تازه به مثابه یک کل منسجم و به صورت یک واژه به کار رود، این فرآیند

«سرواژه سازی» نامیده می شود؛ مانند «آزفا» که از حروف آغازین عبارت «آموزش زبان فارسی» ساخته شده است. «آمیزش» واژه سازی به کمک اتصال قسمت پایانی یک واژه به بخش ابتدایی واژه دیگر است، مانند آنچه در «عکاشی» به منزله هنری ترکیبی از دو بخش «عکاسی» و «نقاشی» به چشم می خورد و در نهایت، «قرض گیری» عبارت است از گرفتن یک واژه از زبانی دیگر، مانند آنچه در «رادیو» و «بمب» شاهد آن هستیم.

۳.۲. پیشینه پژوهش

پژوهشگران از جنبه های متنوعی به مطالعه نام آواها در زبان های گوناگون پرداخته اند. از جمله پژوهش های غیرفارسی زبان در باب این موضوع می توان به مطالعه سیدهو^{۲۰} و پکسمن^{۲۱} (۲۰۱۸) اشاره کرد که در پژوهش خود پنج فرآیند مرتبط با شمایل گونگی آوایی را بررسی کرده اند و شیوه تخصیص نمادهای آوایی به نشانه های زبانی را بر مبنای فرآیندهایی نظیر کثرت در هم زمانی وقوع، داشتن خصیصه های مشترک، تأثیر عوامل عصب شناختی، وجود ارتباطات عمومی و فضایی، و الگوهای رایج زبانی تحلیل کرده اند.

در پژوهش دیگری، ایتاگاکي^{۲۲} (۲۰۱۹) درباره «فرآیندهای بنیادین عصبی و شناختی در ارتباطات معنایی-آوایی در زبان»، با تولید دو آوای غیرزبانی بدون لهجه و خنثی از نظر شدت و بلندی شامل «pipi» و «bobo»، به مطالعه تأثیر دو آوا بر تصمیم مشارکت کنندگان پرداخت تا تأثیر واکه ها را در نامیدن یکی از پنج عروسک هم شکلی بررسی کند که فقط از لحاظ اندازه با هم متفاوت بودند. نتایج نشان داد که میان واکه /i/ و انتخاب اشکال کوچک تر ارتباط وجود دارد، در حالی که میانگین نمرات نشان داد واکه /o/ با انتخاب اشکال بزرگ تر ارتباط دارد، به نحوی که هیچ شرکت کننده ای نماد آوایی bobo را برای عروسک های کوچک تری که «pipi» نام گذاری شده بودند انتخاب نکرده بود.

لینگ^{۲۳} (۲۰۱۹) نیز در پژوهشی با عنوان «نقش نام آواها در زبان آغازین، شواهدی از توسعه آوایی»^{۲۴} بر درک، تولید و نقش نام آواها در تعامل تمرکز کرده و با مطالعه فرآیند تولید و فراگیری نام آواها در کودکان به نقش و اهمیت این گروه از واژه ها در زبان پرداخته است.

در مطالعات فارسی نیز قاسمی (۱۳۷۷) در مقاله «اسم صوت و کاربردهای نام آوا در فارسی و عربی» شیوه های ساخت نام آوا در دو زبان مورد بحث را مرور کرده و برای هریک از شیوه های مورد بررسی چند نمونه نام آوا ذکر کرده است.

مایل هروی (۱۳۷۴) در پژوهش خود با عنوان «پسوندی نام‌آواساز در گونه‌های فارسی خراسان» به ساخت‌واژه نام‌آوا توجه کرده و با بررسی نمونه نام‌آواهای ثبت‌شده در متون فارسی دری کلاسیک، پسوند نام‌آواسازی در ساخت این گروه از واژه‌ها را بررسی کرده و نمونه‌های مختلفی از آن آورده است.

طارمیلر (۱۳۸۲) در «گزارشی از اصوات در دیوان شمس» انواع نام‌آواهای به‌کاررفته در دیوان شمس را مرور کرده و با ارائه نمونه ابیات مختلفی از این دیوان، به بسامد و اهمیت عاطفی کاربرد نام‌آواها در اشعار مولانا پرداخته است.

نیکویخت (۱۳۸۳) «صوت‌آوا و نظریه منشأ زبان» را در کانون توجه قرار داده است و با بررسی جنبه‌های مختلف نام‌آواها، به تبیین آنها به‌منزله نشانه‌های زبانی پرداخته است که برخلاف دیگر نشانه‌ها، بر مبنای رابطه طبیعی میان دال و مدلول شکل‌گرفته‌اند. به‌باور او، وجود چنین ارتباطی نشان می‌دهد که نام‌آواها از اولین نشانه‌های زبانی بوده‌اند که کم‌کم به نظام زبان شکل داده‌اند و باید آنها را منشأ شکل‌گیری زبان انسان در نظر گرفت.

ابومحسوب (۱۳۸۸) در مطالعه «کارکرد نام‌آواها در غزلیات مولانا»، به تأثیر عاطفی نام‌آواهای مختلف در فضا سازی غزلیات مولانا توجه کرده و با ذکر نمونه‌های مختلفی از این کاربرد به تحلیل آنها پرداخته است.

ساسلی (۱۳۹۰) در پژوهش خود با نام «بررسی تطبیقی نام‌آواهای زبان فارسی و کردی سورانی»، با طبقه‌بندی انواع نام‌آواهای رایج براساس حوزه‌های معنایی، به شباهت‌های موجود در میان نام‌آواهای دو زبان پرداخته و این گروه از واژه‌ها را با توجه به شیوه‌های ساخت‌واژی توصیف کرده است.

بیابانی و همکاران (۱۳۹۵) موضوع نام‌آوا را دست‌مایه مطالعه اشعار سهراب سپهری قرار داده و تأثیر زیبایی‌شناختی آنها را در اشعار او تحلیل کرده‌اند. آنها با توجه به رابطه طبیعی دال و مدلول در نام‌آواها، نقش پررنگ طبیعت در اشعار سهراب سپهری و رابطه عاطفی و فکری او را با عناصر طبیعی جهان از عوامل مؤثر کاربرد چشمگیر نام‌آواها در اشعار سپهری دانسته‌اند.

اعتباری (۱۳۹۷) در «تحلیل ساختاری و معنایی نام‌آواهای زبان گیلکی در مقایسه با زبان فارسی»، ابتدا با جمع‌آوری نام‌آواهای رایج گیلکی براساس فرهنگ نام‌آواها و نیز مصاحبه با گویشوران محلی، شیوه‌های ساخت‌واژی به‌کاررفته در تولید آنها را تحلیل کرده و سپس به

مقایسه معنایی نام‌آواهای گیلکی و فارسی پرداخته و رواج نام‌آواهای مرتبط با صدای حیوانات و پرندگان و اشیاء را در سایه مختصات بومی و شیوه زندگی مردم گیلک تبیین کرده است. داوری اردکانی و مغانی (۱۳۹۴) نیز مطالعه گویشی نام‌آواها را هدف قرار داده و با «تحلیل نام‌آواهای رایج در گویش شهرستانی: رویکردی ساختاری و معنایی»، شیوه‌های رایج در ساخت‌واژه نام‌آواها شامل تکرار کامل دوتایی و سه‌تایی، تکرار ناقص و تکرار پژواکی را شناسایی کرده‌اند. پس از ارائه نمونه‌های مختلف نام‌آواهای رایج در هر طبقه، به تقسیم‌بندی معنایی نام‌آواها به دو گروه پرداخته‌اند: نام‌آواهایی که بازنمایی صداها را موجود در طبیعت‌اند و نام‌آواهایی که معطوف به مؤلف صدا هستند.

محمدی و نقشبندی (۱۳۹۴) در مطالعه‌ای با عنوان «تحلیل و بررسی نام‌آوا در زبان کردی و پژوهشی در مصداق‌های کردی و فارسی آن»، طبقه‌بندی نام‌آواهای رایج در هر حوزه معنایی از جمله نام‌آواهای مربوط به انسان، نام‌آواهای مربوط به حیوانات و... را هدف قرار داده و معادل‌های فارسی آن نام‌آواها را ذکر کرده‌اند و سپس به بررسی کاربرد نام‌آواها در برخی اشعار کردی پرداخته‌اند.

محمدی و کمرخانی (۱۳۹۹) با کاربرد تعبیری متفاوت «صدامعنایی در شعر گفتاری معاصر» را مطالعه کرده‌اند و در کنار بررسی تأثیر آوایی تکرار همخوان‌ها و واژه‌های مختلف، به کاربرد نام‌آواها در فضا سازی شعر گفتاری فارسی، به‌ویژه آنچه در دهه هفتاد رایج بود، پرداخته‌اند. صفوی (۱۳۹۹) نام‌آواها را به لحاظ معنایی به دو گروه «صدامقید» و «صدانامقید» تقسیم و شش زیرگروه برای آنها معرفی کرده است. طبق این دسته‌بندی، نام‌آوا ممکن است دال بر صدایی در جهان خارج، دال بر مولد صدا در جهان، دال بر صدای عمل، یا صدای اشاره‌ای، یا دال بر وضعیت و حالت باشد. او در نهایت به این نتیجه می‌رسد که ویژگی قراردادی بودن درباره بخشی از نام‌آواها به صورت قطعی قابل طرح نیست و در برخی موارد با درباب نام‌آواها با انتخاب یا اختیار روبه‌رویم.

۳. تحلیل داده‌ها

فرهنگ نام‌آواها در زبان فارسی به کوشش تقی وحیدیان کامیار و با موضوع تخصصی نام‌آواهای فارسی تدوین شده است. این کتاب تک‌جلدی ابتدا به تعریف انواع نام‌آوا و طرح نظریات در

این زمینه پرداخته و سپس با تقسیم نام‌آواها به دو بخش نام‌آواهای غیرعاطفی و نام‌آواهای عاطفی، مجموعه نام‌آواهای فارسی را در این گروه‌ها ارائه داده است. باتوجه به حجم نزدیک به ۳۰۰ صفحه‌ای مدخل‌های فرهنگ نام‌آواها در زبان فارسی، در پژوهش حاضر، با بررسی تمام مدخل‌های این فرهنگ لغت، حجم نمونه‌ای برابر با ۲۵۷۰ مدخل مرتبط با نام‌آواهای فارسی این فرهنگ‌نامه استخراج و تحلیل شده است. در مواردی که یک مدخل برای چند نوع نام‌آوا استفاده شده و دارای چند توضیح مربوط به حوزه مفهومی موردنظر بوده، برای هر توضیح یک مدخل جدید ثبت شد. برای مثال، در تعریف نام‌آوای «صغیر» برای هریک از چهار تعریف «بانگ و فریاد مرغان، آواز طائران»، «صدای رهاشدن تیر»، «یکی از سازهای بادی» و «کاسه‌ای برنجی و سوتکی که به آن متصل است» چهار مدخل جداگانه ثبت شد. نتایج تحلیل داده‌ها مؤید آن است که از میان شیوه‌های مختلف ساخت‌واژی، انواع روش‌های مبتنی بر تکرار، شامل تکرار کامل نافروده، تکرار کامل افزوده، تکرار پژواکی، تکرار ناقص پیشوندی و تکرار ناقص پسوندی در تعبیر معنایی نام‌آواها اثری چشمگیر دارد و سبب شکل‌گیری مفاهیمی چون «تأکید و برجستگی»، «تداوم و پیوستگی»، «تنوع و گوناگونی»، «شدت» و «بی‌ارزش‌بودن» می‌شود. در ادامه، چگونگی بازنمایی هریک از این مفاهیم بررسی خواهد شد.

۳.۱.۱. تأکید

یکی از مفاهیم پرکاربرد در تعبیر معنایی نام‌آواها استفاده از فرآیند تکرار ساخت‌واژی پژواکی برای ایجاد تأکید و برجسته‌سازی بیشتر معنی موجود در نام‌آواهاست. در این روش، با تکرار کامل نام‌آوا به همراه بخشی از آن، مفهوم نام‌آوا با تأکید بیشتری بیان می‌شود. برای نمونه، اگرچه اندیشه‌آوای «لیز» به معنی «آنچه هموار و لغزان باشد، مانند مرمی تراشیده و زمین یخ‌بسته که پای رونده بر آن بلغزد، لزج، چسبنده» (وحیدیان کامیار، ۱۳۷۵: ۲۲۶) است، تکرار پژواکی آن سبب ساخت واژه «لیز و ولیز» می‌شود که علاوه بر معنی اولیه، بر مفهوم دارابودن این صفت نیز تأکید می‌کند و به صورت «بسیار لزج، سخت لزج، چنان‌که هندوانه که زمستان بر او گذشته، مانند درون هندوانه فاسدشده در آخر زمستان» (همان) معرفی می‌شود. چند نمونه از نام‌آواهای فارسی، که ایجاد تأکید در معنی آنها به کمک فرآیند ساخت‌واژی تکرار پژواکی صورت گرفته است، از این قرارند:

الف) ماچ‌وموچ: بوسیدن و لیسیدن، چنان‌که گربه کند بچه خود را، بوس و لوس (همان، ۲۲۷).

- (ب) لغ ولوغ: لغ، لرزان، تکان خورده، نااستوار (همان، ۲۲۰).
 (ج) لهوپه: له و لورده، سخت کوفته و خرد شده (همان، ۲۲۵).
 (د) قلمبه و سلمبه: سخت و درشت و ناهموار (همان، ۱۹۴).
 (ه) کل کل: شور و غوغای بسیار (همان، ۲۰۶).
 (و) کش و فکش: کر و فر، تشریفات و مقدمات طولانی (همان، ۲۰۴).

۲.۳. تداوم

یکی از مفاهیم پر کاربرد در تعبیر معنایی نام آواهای فارسی تداوم است که به صورت گسترده ای با بهره گیری از گونه های مختلف تکرار ساخت وازی شامل «تکرار کامل نافزوده» و «تکرار کامل افزوده میانی» صورت می گیرد. با وجود این، تحلیل داده های مستخرج از فرهنگ نام آواهای فارسی نشان می دهد که معنی ادامه یافتن در این واژه ها انواع گوناگونی دارد که هر کدام، ضمن برخورداری از مفهوم «تداوم»، معانی دیگری چون «شدت»، «ضعف»، «سایش» و «گسست و جدایی» نیز دارند.

افاده معنی تداوم و تکرار در صدا، صفت یا عمل یکی از رایج ترین کاربردهای تکرار ساخت وازی است، به گونه ای که از میان ۲۳۱ نام آوای دارای مفهوم تداوم، ۱۲۹ نمونه، یعنی چیزی بیش از ۵۵ درصد، به این دسته تعلق دارند. معنی تداوم و تکرار در مفهوم نام آواها شامل مواردی است که تأکید بر ادامه دار بودن و پیوستگی رخداد در طول زمان است؛ برای نمونه، در حالی که نام آوای «تق» به صدایی ناگهانی اشاره دارد و به صورت «صدای برخورد دو جسم بر یکدیگر، و صدای افتادن جسمی سخت بر زمین» (همان، ۷۶) تعریف شده است، با تکرار نام آوای اولیه، واژه «تق تق» ساخته می شود که به معنای «آواز نرم و پیایی خوردن تخته به تخته یا به چیزی دیگر» (همان) است.

چنان که مشاهده می شود، وجود قید «پیایی» در تعریف مورد اشاره، تأکیدی بر وجود تداوم در مفهوم نام آواست. تحلیل داده های حاضر نشان می دهد که تمام نام آوایی که بر ادامه دار بودن یک پارچه مفهوم تأکید دارند، با کمک تکرار کامل نافزوده شکل گرفته اند و فقط ۲۶ مورد استثناء مشاهده شده در این گروه، شامل نام آوایی است که علاوه بر صورت پر کاربرد ساخته شده با روش تکرار کامل نافزوده، دارای صورت ساخت وازی تکرار کامل افزوده میانی به کمک حرف عطف «و» هستند. در ادامه، نمونه های بیشتری از هردو گروه نام آواهای

دارای مفهوم تداوم و تکرار با روش تکرار کامل نافزوده و تکرار کامل افزوده میانی با «واو عطف» ذکر می‌شود.

(الف) شراب‌شراب: آواز زدن، آواز که از برخورد کف دست یا اندام یا صورت برآید. شرپ، شراب، شرپ و شرپ، تکرار آواز بر اثر تکرار ضربت است (همان، ۳۸).

(ب) تِلپ‌تِلپ: صدای افتادن متوالی چیزی کوچک (همان، ۷۷).

(ج) دریک‌دریک: حکایت آواز صوت لرزش اعضاء و به هم خوردن استخوان‌های تن در تب لرز (همان، ۱۱۳).

(د) غلتان‌غلتان: درحال غلتاندن پیایی (همان، ۱۷۲).

(ه) فش‌فش: آواز تیر که پیایی بیندازند (همان، ۱۸۲).

(و) قش‌قش: اسم صوت برای خنده ممتد و طولانی. گاهی به صورت صفت به کار می‌رود. قش‌قش خنده (همان، ۱۹۱).

(ز) بربر: خیره و زل زل و مات مات، خیره و بی حرکت در چشم در چیزی نگریستن، به خشم در کسی یا چیزی نگریستن (همان، ۵۶).

(ح) بر و بر: بربر، خیره و زل (همان).

(ط) ور ور: حرف زدن، وراجی کردن، زمزمه و حکایت صوت هر سخن که دانسته نگردد (همان، ۲۳۹).

(ی) ور و ور: حرف زدن، تلقین و تکرار، پرحرفی، ضرب‌المثلی در مقام استهزاء کردن

تحصیل علم گویند: «پالان‌دوزی است و دریای علم به ملایی است ور و ور» (همان).

۳.۲.۱. تداوم ناپیوسته

علاوه بر تداوم، گروهی از نام‌آواهای فارسی دربردارنده نوع خاصی از معنی تداوم در صوت، عمل، یا صفت است که طی آن، ناپیوستگی عمل در فرآیند وقوع آن در کانون توجه قرار می‌گیرد و کیفیت منقطع و ناپیوسته آن به گیرنده پیام متبادر می‌شود. برای نمونه‌ای از این نوع می‌توان به تعریف نام‌آوای «زق زق» به صورت «آواز زاری بریده‌بریده کودک» (همان، ۱۲۷) اشاره کرد که در آن، بر کیفیت منقطع آوا با قید «بریده‌بریده» تأکید شده است. نکته درخور توجه در این گروه از نام‌آواهای فارسی، عدم استفاده آنها از صورت ساخت‌وازی متفاوت است. چنین به نظر می‌رسد که زبان فارسی، برای افاده معنی تداوم منقطع، به جای استفاده از ابزار ساخت‌وازی، بر بهره‌گیری از ویژگی آوایی همخوان‌ها تکیه می‌کند، به شکلی که تمام

۹۳ نمونه مشاهده شده در این گروه حاصل تکرار کامل نافزوده نام آواهایی است که به همخوان‌های /tʃ, p, t, c, ɟ, h/ [چ، پ، گ، ک، ق، غ، ه، ح] (مدرسی قوامی، ۱۳۹۶) ختم می‌شوند. خواننده آشنا به آواشناسی فارسی، با اندکی توجه به این گروه همخوان‌ها درمی‌یابد که نه تنها تمام این همخوان‌ها به گروه همخوان‌های انسدادی^{۲۵} یا انسایشی^{۲۶} تعلق دارند و از نظر میزان رسایی در پایین‌ترین مرتبه رسایی قرار می‌گیرند، بلکه به جز /tʃ/ و /p/، سه جفت همخوان باقی‌مانده در بخش غیرپیشین مجرای گفتار^{۲۷} تولید می‌شوند. محل تولید جفت واک‌دار و بی‌واک /c/ و /t/ که پیشین‌ترین جفت این گروه از همخوان‌ها هستند، ناحیه کام^{۲۸} است. دو صورت بعدی، یعنی «قی» و «غ» که جلوه‌های نوشتاری یک واج یعنی /ɟ/ به حساب می‌آیند، در جایگاه عقب‌تر یعنی نرم‌کام^{۲۹} تولید می‌شوند و در نهایت واج /h/ نیز، که در فارسی با دو صورت نوشتاری متفاوت «ه» و «ح» نمایش داده می‌شود، در جایگاه چاکنایی^{۳۰} تولید می‌شود. به نظر می‌رسد جایگاه تولید این همخوان‌ها، که به جز /h/ شیوه تولید همگی‌شان انسدادی است، امکانات خوبی برای نمایش انقطاع در تولید این نام‌آواها فراهم می‌آورد، به گونه‌ای که با قرار گرفتن هر کدام از این همخوان‌های انسدادی در فاصله بین دو تکرار صورت نام‌آوا، حس بریده‌بریده‌بودن در کنار تکرار صورت اولیه، به خوبی قادر به انتقال هر دو ویژگی انقطاع و تداوم به شنونده است، هر چند این موضوع نیازمند انجام پژوهش‌های بیشتر و دقیق‌تری است. در ادامه، چند نمونه از نام‌آواهای ساخته شده با این شیوه ذکر می‌شود که می‌توان مفهوم تداوم منقطع را از آنها تعبیر کرد:

الف) چک‌چک: صدای چکیدن آب و امثال آن باشد به شکل قطره‌قطره، چیک‌چیک (همان، ۹۷).

- ب) درق‌درق: حکایت آواز خوردن دو چیز سفت با فاصله به هم (همان، ۱۱۲).
- ج) فغ‌فغ: بریده‌بریده درد کردن، دردهای کوتاه و سخت و پی‌درپی با فاصله کم، در تداوم عامه فغ فغ و هغ هغ به معنی آواز گریه خفیف که همراه با بغض باشد (همان، ۱۸۴).
- د) پته‌پته: لکنت، گرفتن زبان، عاجز ماندن در جواب، ادا کردن جمله‌های نامربوط و بریده (همان، ۶۲).
- هـ) جیک‌جیک: سخنی که فهمیده نشود، کلام غیرفصیح. آواز پرندگان خصوصاً گنجشک (همان، ۹۰).

(و) جیک جیک کردن: غرولند کردن. آهسته و جویده جویده حرف زدن (همان).

(ز) قاچ قاچ: ترک ترک، چیزی که همه جای آن ترک خورده و شکاف برداشته باشد، قطعه قطعه (همان).

(ح) قُلپ قُلپ: قرت قرت، جرعه جرعه (همان، ۱۹۲).

(ط) قُلپ قُلپ خوردن: جرعه جرعه نوشیدن (با تانی و ملایمت) (همان).

۳.۲.۲. تداوم همراه با سایش

یکی دیگر از زیرمجموعه‌های مرتبط با مفهوم تکرار در تعبیر معنایی نام‌آواها، افاده معنی تداوم به همراه سایش و کشیده شدن است که در داده‌های مستخرج از فرهنگ نام‌آواها در زبان فارسی با استفاده از شیوه تکرار کامل افزوده میانی «و» و «ا» صورت گرفته است؛ برای نمونه، در تعریف نام‌آوای «جق و جق» آمده است: «صدای ساییده شدن دو فلز یا صدای سنگریزه در درون شیء فلزی مانند جق جقه» (همان، ۸۸). چنان که مشخص است، علاوه بر تداوم صدا، سایش و اصطکاک دو شیء بر هم در تعریف ارائه شده هدف تأکید و توجه قرار گرفته است. در زیر، چند نمونه دیگر از نام‌آواهای دارای مفهوم سایش و اصطکاک آمده است.

(الف) لِخ و لِخ: صدای روی زمین کشیده شدن کفش کهنه (همان، ۲۱۷).

(ب) کشاکش: کشش، جذب، جلب، از هرسو کشیدن، پیاپی کشیدن و برون آوردن. هر زمانم عشق ماهی در کشاکش می‌کشد/ آتش سودای او جانم در آتش می‌کشد. کشیدن حریفان یکدیگر را به هرسو و دست به یقه شدن، کشمکش کردن، آویزش کردن. «قائد بانگ بر او زد و دست به قراچولی کرد. حاجیان و غلامان در وی آویختند و کشاکش کردند» (همان، ۲۰۲). (ج) خُروخُر: حکایت صوت کشیده شدن چیزی گران و سنگین به زمین چون تخته دراز، صدای خرناس متوالی کسی در خواب (همان، ۱۰۵).

(د) خُروخُر: آوای ناصاف گوش خراش مانند صدایی که از کشیدن قطعه‌ای سنگ، چوب یا آهن بر روی زمین یا چیز دیگر شنیده می‌شود، آواز شش چون به خلط انباشته باشد. نام آواز گلوی خبه شده یا محتضر (همان، ۱۰۴).

(ه) شرت و شرت: شرت شرت حکایت آواز کشیده شدن جارو بر زمین (همان، ۱۳۹).

۳.۲.۳. تداوم خفیف

از دیگر مفاهیم مرتبط با هسته مرکزی تکرار، گونه‌ای است که دال بر نوع خفیف، آهسته و ملایم آن است. در این گروه از نام‌آواها نیز، علاوه بر استفاده از ابزار ساخت‌واژی تکرار کامل نافزوده، که رابطه شمایل‌گونی بین صورت ساخت‌واژی و معنای تکرار برقرار می‌کند، داده‌های این تحقیق نشان‌دهنده بهره‌گیری زبان فارسی از ویژگی آوایی برای افاده معنی «خفیف و جزئی» بودن نام‌آواهاست، به گونه‌ای که در تمام نمونه‌های بررسی شده، همخوان‌های انتهایی پایه نام‌آوا یا از شیوه تولید سایشی^{۳۱} برخوردارند و شامل /s, z, ʃ, ʒ, ʎ, ʒ/، ش، ژ، هسند یا به شیوه انسدادی-سایشی^{۳۲} تولید می‌شوند، مانند ʃ برای نمونه، نام‌آوای «خس‌خس» به معنای «آوازی که از سینه شخص مبتلا به نفس‌تنگی برآید؛ حکایت صوت سینه سرماخورده گاه تنفس؛ حکایت سینه سخت گرفته» (همان، ۱۰۷) از این جمله است. این نام‌آوا، با شیوه تولید ساخت‌واژی تکرار کامل نافزوده، از تکرار دو بخش «خس» تشکیل شده که دارای همخوان پایانی /s/ با شیوه تولید سایشی است. در ادامه، نمونه‌های بیشتری از نام‌آواهای دارای تعبیر معنایی خفیف و جزئی ذکر می‌شود.

(الف) پچ‌پچ: پڑپڑ- فجفجه- پچ‌پچ- پچ‌پچ: سخنی که آهسته و زیر گوش با یکدیگر گویند، نجوا، نمیمه، هیس، منافعه (همان، ۶۲).

(ب) قزقز: قزوقز. صداهایی نظیر صفیر گلوله و گذشتن چیز سریع را می‌رساند؛ نیز، به معنی صدایی خفیف‌تر از قرچ‌قرچ به کار می‌رود (همان، ۱۹۱).

(ج) گزگز [قس. جزجز]: ۱. بانگ و آواز ضعیف (چنان‌که در سماور پیش از جوش آوردن آن) یا صدای زنبور هنگام پریدن. ۲. ناراحتی خارش‌مانند و کمی دردناک که گاه در اعضا به‌ویژه در دست و پا عارض گردد (گزگزکردن) (همان، ۲۱۱).

(د) مس‌مس: آهستگی، تآنی، با مس‌مس، با آهستگی، به تآنی. «پس نشست و نوشت با مس‌مس قصه را چند صورت مجلس» (همان، ۲۲۹).

(ه) هس‌هس: آواز خفیف حرکت هر چیزی (همان، ۲۴۷).

۳.۳. تنوع و گوناگونی

تحلیل داده‌های پژوهش نشان می‌دهد که یکی از مفاهیم پرتکرار در ساخت نام‌آواهای فارسی، نمایش تنوع، تفاوت، گوناگونی و آشفتگی در مفهوم به کمک تکرار است. در این دسته از

نام آواهای فارسی، الگوی پرکاربرد، بهره‌گیری از تکرار پژواکی افزوده‌ی میانی است؛ برای نمونه، نام آوای «النگ‌ودولنگ»، به معنای «خرت‌وپرت، خنزرنز، آت‌وآشغال» (همان، ۵۴)، نشان‌دهنده‌ی تنوع و گوناگونی چیزهاست. چنان‌که مشخص است، در این گروه از نام‌آواها و نام‌آواژه‌ها، صورت ساخت‌واژی تکرار پژواکی برای افاده‌ی معنی تعدد و کثرت به کار رفته است. با وجود این، صورت پژواکی به همراه «واو عطف» نوعی از گوناگونی و فاصله و تفاوت در میان اجزاء را به ذهن متبادر می‌کند. چند نمونه دیگر از نام‌آواهایی با چنین تعبیر معنایی از متن کتاب در ادامه ذکر شده است.

(الف) اجق‌وجق: چیزی رنگارنگ. به معنای رنگ‌های سخت تند و زننده. لباسی که هر جزء آن به رنگی دیگر است و ترکیبی ناهماهنگ و زننده ایجاد کرده، هرچیز عجیب و زننده و افراطی (همان، ۵۱).

(ب) تاق‌وتوق: تاق‌تاق آواز به هم خوردن تخته‌ها و چوب‌ها. آواز گشاد تفنگ‌ها و توپ‌ها از دور نه به بسیاری و انبوهی (همان، ۶۹).

(ج) تلاق‌وتلوق: یا تلق‌وتلوق. صدای ناهنجار مثلاً اتوموبیل زهواردررفته از مسیر پردستان‌داز (همان، ۷۷).

(د) دامبول‌ودمبول: حکایت آواز ضرب و دورویه و تنبک و نقاره و مانند آن در عروسی‌ها و خانه‌ها و... (همان، ۱۱۱).

(ه) خش‌وفش: قروغریله، اداواطوار، عشوه و کرشمه (همان، ۱۰۸).

۴.۳. بی‌ارزش‌بودن

الگوی تکرار پژواکی افزوده‌ی میانی در برخی موارد، علاوه بر معنی تنوع و گوناگونی، حاوی بار عاطفی منفی، از جمله «بی‌ارزش‌بودن»، «تو خالی بودن» و «بی‌فایده بودن» نیز هست که نام‌آواهای ذیل از این دست‌اند:

(الف) زلم‌زیمبو: لوازم بیهوده و غیر مفید و کم‌فایده و اندک‌بها که در هر خانه قدیمی یافت می‌شود (همان، ۱۲۷).

(ب) قارت‌وقورت: لاف و گزاف، سروصدا و دادوفریاد بیهوده، هنگامه، غوغا، شارت‌وشورت (همان، ۱۸۷).

(ج) شات و شوت: سرو صدا و داد و فریاد راه انداختن. لاف و گراف میان خالی زدن. ادعای فراوان کردن و در مقام عمل کوتاه آمدن (همان، ۱۳۴).

۵.۳. شدت

تأکید نام آوا یا نام آواواژه بر شدت صدا یا عمل یکی دیگر از مفاهیم پر کاربرد در مجموعه نام آواهای فارسی است که در داده‌های تحلیل شده با استفاده از شکل ساخت واژی مشتق پسوندی صورت می‌پذیرد؛ برای نمونه، نام آواواژه «جلزی» که با افزودن پسوند «ی» به نام آوای «جلز» ساخته شده، به صورت «صفت یا قیدی که سوختن شدید را می‌رساند» (همان، ۸۸) نمونه‌ای از این کاربرد است. چنان‌که مشخص است، شدت عمل سوختن در تعریف این نام آواواژه با قید «شدید» بیان شده است. نمونه‌های دیگر این کاربرد ساخت واژی در ادامه ذکر شده است:

(الف) تاپی: قید که برای بیان شدت ضربه به کار می‌رود (همان، ۳۸).

(ب) چَرَسْت: به هم فشردن دندان‌ها، دندان قروچه (همان، ۹۴).

(ج) دَقی: کوفتن چیزی را بر چیزی، خاصه هرگاه به شدت کوفته شود (همان، ۱۱۴).

(د) شَرِبِی: برای نشان دادن صدا یا شدت افتادن چیزی (مثلاً درون آب) همان، ۱۳۸).

(هـ) قَرَمِبِه: رعد، صدای شدید آسمان، تندر (همان، ۱۹۰).

(و) قَرَمِبِی: شدت صدای افتادن یا ترکیدن چیزی (همان، ۱۹۰).

(ز) هَرِه: خنده شدید (همان، ۲۴۶).

(ح) هَرّی: آواز پنهانی دل در حالت ترس و نگرانی: «دلَم هری ریخت»، توریختن دل، اضطراب و نگرانی شدید و ناگهانی. این ترکیب به صورت «هری پایین ریختن دل» نیز استعمال می‌شود، اما خود کلمه «هری» برای هر نوع سقوط ناگهانی و شدید ممکن است استعمال شود: کامیون پر از آجر چه شد و آجرها هری ریخت پایین (همان، ۲۴۷).

۴. نتیجه گیری

نتایج تحلیل پیکره‌ای بالغ بر ۲۵۷۰ نام آوای مستخرج از فرهنگ نام آواها در زبان فارسی نشان داد که دوگان ساخت بودن یا کاربرد الگوی ساخت واژی تکرار، نقش مهمی در خلق معنی نام آواها و نام آواواژه‌های فارسی دارد، به گونه‌ای که انواع مختلف این ساخت، شامل تکرار کامل

نافزوده، تکرار کامل افزوده میانی و تکرار پژواکی، شکل‌دهنده الگوهای مختلف معنایی در این گروه از واژه‌های زبان فارسی‌اند.

مطالعات پیشین، به‌طور کلی، به تعبیر معنایی این‌ساخت در القای معنی نام‌آواها اشاره کرده‌اند و همسو با شقاقی (۱۳۹۲) فرآیند تکرار را یکی از شیوه‌های پرکاربرد واژه‌سازی در زبان فارسی دانسته‌اند که مفاهیمی نظیر «شدت، تأکید، افزایش، تداوم، انبوهی، بی‌شماری و جنس یا قسم» را به‌دست می‌دهد. اما انواع مختلف این تعبیر و ارتباط ساخت‌واژی آنها به‌طور مشخص، برای اولین بار در این پژوهش مطالعه شده و نتایج نشان‌دهنده ارتباط بین انواع الگوهای ساخت تکرار با معانی مختلف مربوط به تداوم و پیوستگی و تنوع است. براین‌اساس و در پاسخ به نخستین پرسش پژوهش، طبقات معنایی حاصل از تحلیل داده‌ها، شامل معانی «تأکید و برجسته‌سازی»، «تداوم شامل تداوم ناپیوسته، تداوم به‌همراه سایش، و تداوم خفیف و جزئی»، «شدت» رخداد و نمایش «تنوع و گوناگونی» و «بی‌ارزشی» رخداد است.

تحلیل داده‌ها برای پاسخ به پرسش دوم پژوهش نشان می‌دهد که «تکرار پژواکی» برای تأکید و برجسته‌سازی معانی نام‌آواها بیشتر مورد استفاده قرار می‌گیرد، درحالی‌که معنی تداوم پیوسته، به‌کمک «تکرار کامل نافزوده» صورت‌بندی می‌شود. نام‌آواهای دربردارنده معنی تداوم ناپیوسته، علاوه بر صورت ساخت‌واژی مکرر، دارای همخوان‌های انسدادی در فاصله بین دو تکرار صورت نام‌آوا هستند که همسو با یافته‌های ریچاردز^{۳۳} و همکاران (۱۹۸۵) مبنی بر تعامل سطوح مختلف زبان، مانند سطح آوایی و صرفی است. این تعامل سبب می‌شود حس تداوم و گسست هم‌زمان به‌وسیله تکرار صورت اولیه و گسست آوایی ناشی از همخوان انسدادی به‌خوبی امکان انتقال یابد.

به‌نظر می‌رسد، معنای تداوم به‌همراه سایش و کشیده‌شدن، در داده‌های مستخرج از فرهنگ نام‌آواها در زبان فارسی با استفاده از شیوه تکرار کامل افزوده میانی «و» و «ا» صورت گرفته است، درحالی‌که ویژگی معنایی «خفیف و جزئی» بودن نام‌آواها با بهره‌گیری از تکرار کامل واژه، به‌همراه انتخاب همخوان‌هایی با شیوه تولید سایشی^{۳۴} شامل «س، ز، ش و ژ» به‌همراه همخوان انسدادی-سایشی «چ» صورت می‌پذیرد؛ البته، نگارندگان معتقدند این موضوع نیازمند بررسی بیشتر است.

صورت ساختواژی تکرار پژواکی، که در حالت نالافزوده انتقال‌دهنده معنی تأکید و برجسته‌سازی است، با اندکی تغییر، برای افاده معنی تعدد و کثرت نیز به کار می‌رود. در این حالت، نام‌آوای مکرر، با تکرار صورت متفاوتی از پایه که در آن صورت پژواکی همراه «واو عطف» ظاهر می‌شود، علاوه بر تنوع و فراوانی، نوعی از گوناگونی و فاصله و تفاوت در بین اجزاء را متبادر می‌کند. در نهایت، تأکید نام‌آوا یا نام‌آواژه بر شدت صدا یا عمل، مفهومی است که در داده‌های این پژوهش با استفاده از شکل ساختواژی مشتق پسوندی نشان داده شد و به گروه تکرار ساختواژی تعلق ندارد.

در پاسخ به سؤال سوم پژوهش، تحلیل داده‌ها نشان داد که نام‌آواهای فارسی در کنار کاربرد گسترده صورت صرفی و ساختواژی، ظاهراً به ویژگی‌های آوایی همسو با مفاهیم موردنظر نیز حساس‌اند و برای افاده معنی در موارد لزوم از آنها بهره می‌برند. در پایان، باید به این نکته نیز اشاره کرد که نام‌آواها طیف گسترده‌ای از مفاهیم را به دست می‌دهند که از الگوهای ساختواژی متفاوتی نسبت به الگوهای بررسی‌شده در این پژوهش برخوردارند و بررسی آنها مطالعه گسترده و مستقل دیگری را می‌طلبد.

پی‌نوشت

1. Whorf
2. Jespersen
3. Hockett
4. Hinton
5. Fiddler
6. Sound symbolic expression
7. iconic
8. ideophone
9. associative Onomatopoeia
10. exemplary Onomatopoeia
11. Bredin
12. direct
13. indirect
14. Masuda
15. Attridge
16. von Humboldt
17. reduplication
18. Rungrojsuwan

19. Vihman
20. Sidhu
21. Pexman
22. Istagaki
23. Laing
24. A role for onomatopoeia in early language: evidence from phonological development
25. plosive
26. affricative
27. vocal tract
28. velar
29. Uvelar
30. Glottal
31. fricative
32. africative
33. Richards
34. Fricative

منابع

- ابومحبوب، احمد (۱۳۸۸) «کارکرد نام و آواها در غزلیات مولانا». کتاب ماه/ادبیات. سال سوم. شماره ۳۰ (۱۴۴): ۱۹-۲۴.
- اعتباری، زهرا (۱۳۹۷) «تحلیل ساختاری و معنایی نام‌آواهای زبان گیلکی در مقایسه با زبان فارسی». *ادبیات و زبان‌های محلی ایران زمین*. دوره هشتم. شماره ۲: ۱-۲۴.
- بیابانی، احمدرضا؛ یحیی طالبیان و محسن محمدی کردیانی (۱۳۹۵) «بررسی کارکردهای نام‌آوا در هشت کتاب سپهری». *نثرپژوهی/ادب فارسی*. ۱۹ (۴۰): ۲۵-۴۸.
- داوری اردکانی، نگار، و حسین مغانی (۱۳۹۴) «تحلیل نام‌آواهای رایج در گویش دشتستانی: رویکردی ساختاری و معنایی». *زبان‌پژوهی*. شماره ۱۵: ۸۳-۱۰۵.
- ساسلی، عزیز (۱۳۹۰) بررسی تطبیقی نام‌آواهای زبان فارسی و گردی سورانی. پایان‌نامه کارشناسی‌ارشد. دانشکده علوم انسانی. مرکز پیام‌نور تهران.
- شقاقی، ویدا (۱۳۹۲) *مبانی صرف*. تهران: سمت.
- صفوی، کورش (۱۳۹۹) *واژه*. تهران: علمی.
- طارمیلر، هادی (۱۳۸۲) «گزارشی از اصوات در دیوان شمس». *رشد و آموزش زبان و ادب فارسی*. شماره ۶۵: ۱۶-۱۹.

قاسمی، مسعود (۱۳۷۷) «اسم صوت و کاربردهای یک نام‌آوا در فارسی و عربی». نامه پارسی. شماره ۹: ۴۹-۵۲.

مایله‌روی، نجیب (۱۳۷۴) «پسوندی نام‌آواساز در گونه‌های فارسی خراسانی». نامه فرهنگستان. شماره ۲: ۶۸-۷۳.

محمدی، علی، و عبدالستار نقشبندی (۱۳۷۴) «تحلیل و بررسی نام‌آواها در زبان کردی و پژوهشی در مصداق‌های کردی و فارسی آن». پژوهش‌های زبانشناسی تطبیقی. شماره ۹: ۲۴۳-۲۵۶.
محمدی، علی، و ماندانا کمرخانی (۱۳۹۳) «صدامعنایی در شعر گفتاری معاصر». ادب‌پژوهی. شماره ۲۷-۱۳۷-۱۶۲.

محیی‌الدین قمشه‌ای، غلامرضا (۱۳۹۰) تصویر‌گونگی در ساخت‌های آوایی، صرفی و نحوی زبان فارسی. رساله دکتری. دانشگاه علامه طباطبائی. دانشکده ادبیات فارسی و زبان‌های خارجی.
مدرسی قوامی، گلناز (۱۳۹۶) راهنمای آوانویسی و واج‌نویسی زبان فارسی. تهران: دانشگاه علامه طباطبائی.

نیکوبخت، ناصر (۱۳۸۳) «صوت‌آواها و نظریه منشأ زبان». پژوهش‌های ادبی. دوره اول. شماره ۳: ۱۱۵-۱۳۲.

وحیدیان کامیار، تقی (۱۳۷۵) فرهنگ نام‌آواها در زبان فارسی. مشهد: دانشگاه فردوسی مشهد.

Attridge, D. (1988) *Peculiar Language: Literature as Difference from the Renaissance*. Routledge. Oxfordshire, UK

Bredin, H. (1996) "Onomatopoeia as a Figure and a Linguistic Principle". *New Literary History*, 27(3), 555-569. Retrieved July 9, 2021, from <http://www.jstor.org/stable/20057371>

Itagaki, S. (2019) *A Study on Sound Symbolism: The Cognitive and Neural Mechanism Underlying the Sound-meaning Correspondence in Language*. Doshisha University. Graduate School of Life and Medical Sciences. Kyoto City, Japan.

Laing, C. (2019) "A role for onomatopoeia in early language: evidence from phonological development". *Language and Cognition*. 11(2). 173-187.

Hockett, C. (1963). The problem of universals in language. In J. Greenberg (Ed.), *Universals of language* (pp. 1-22). Cambridge, MA: MIT Press.

Hinton, L., Nichols, J., & Ohala, J. J. (1994). Sound-symbolic processes. In L. Hinton, J. Nichols, & J. Ohala (Eds.), *Sound symbolism* (pp. 1-14). Cambridge, UK: Cambridge University Press.

- Masuda, K. (2002) A Phonetic Study of Sound Symbolism. Ph.D. dissertation. University of Cambridge, UK
- Mueller-Vollmer, Kurt and Markus Messling (2017) "Wilhelm von Humboldt", *The Stanford Encyclopedia of Philosophy*, Edward N. Zalta (ed.), URL = <<https://plato.stanford.edu/archives/spr2017/entries/wilhelm-humboldt/>>.
- Richards, J. et. al. (1985) *Longman dictionary of linguistics*. London: Longman.
- Sasamoto. R. (2019) *Onomatopoeia and Relevance: Communication of Impressions Via Sound*. Palgrave studies in sound. Springer International Publishing.
- Sidhu, D.M., Pexman, P.M. (2018) "Five mechanisms of sound symbolic association". *Psychon Bull Rev* 25, 1619-1643. <https://doi.org/10.3758/s13423-017-1361-1>
- Vihman, M. (1978) "Consonant Harmony: its Scope and its Function". *Universals of Human Language*. Vol 2. 231-334.